

ІРОНІЯ ДОЛІ

В 1937 році, напередодні 1 травня, в Гощі був вивішений червоний прапор. Прив'язали його на верхівці старої тополі, що росла на городах за хатами (зараз в районі цього місця знаходиться перехрестя вулиць Незалежності і Наливайка).

Здійснив зазначене гощанець Феодосій Гожик (між іншим, його син після війни здобув вищу освіту, пішов у науку та зайняв високий пост в Києві).

Чи був Феодосій комуністом? Ні. Але КПЗУ співчував.

Безумовно, для поляків згадана акція перетворилась на надзвичайну подію. Забігали, заметушилися: хто повісив, коли? Однак зняти не можуть: високо, лячно.

Особливо насідали поліцейські Тарвацький і Косецький. Останній, до речі, був дуже грізним та страшенно не любив більшовиків.

Проте ми мовчали. Хоча і знали, хто це зробив.

Тоді поліція вдалась до хитрощів. Напередодні 3 травня, свята польської конституції, вона вкопала на майдані (тепер це стадіон перед казармою військової частини) наміленого дерев'яного стовпа та прив'язала на верхівці кільце ковбаси і пляшку горілки «Чиста вудка виборова». Мовляв, хто зніме приз, того й змусимо забратися на тополю.

І тут знову загорівся Гожик: полізу! Адже не кожного дня доля посилає такі гостинці. А хлопці йому:

— Дивись, Федось, куплять тебе поляки.

Та куди там! Поліз. Дістав. А навколо — сміх, танці, музика. Аж тут підходить Косецький:

— Пане Гожик, ходзь тутай!

І показує в бік тополі.

Словом, довелось Федосю забиратися на висоту вже втретє...

Филимон ПОПОВИЧ,
пенсіонер, житель
Гощі.